

[Inger Stilling Pedersen]

Danmark, og at den som sådan understøttes af staten. Det vil sige, at selv om man ikke skal give bidrag til andet end til sin egen gudsdyrkelse, så er man alligevel forpligtet på kirken.

Vi har hørt eksempler på, at nogle kommuner f.eks. har nægtet at give tilskud til de grønne spejdere, fordi de var tilknyttet kirken, og derfor måtte kommunen ikke give tilskud til spejderne, for så fremmede man jo en gudsdyrkelse. Det fik vi heldigvis forpurret.

Jeg forstår godt, at SF rører ved spørgsmålet, fordi man debatterer det nogle steder, og der er et reelt problem i, at mange har svært ved at vedligeholde deres kirker, sådan som de gerne vil, medmindre man skal af med en meget høj kirkeskat. Ministeren har sagt, at det kan vi nok løse på anden vis. Jeg tror, det vil være meget, meget farligt at begynde at røre ved det. Selvfølgelig er det godt, hvis SF's forslag i dag lægger op til, at folk kommer op på dupperne og tager del i diskussionen og kommer frem med deres meninger, men jeg er sikker på, at der er flere, end man måske tror, der faktisk ønsker tilstanden, som den er i dag.

Jeg synes, det er en god ting, at staten betaler præstelønninger. Det gør præsterne uafhængige, sådan at de kan forkynde det evangelium, de er forpligtet på. De er jo ikke forpligtet på at forkynde det, som vi i Folketinget måske ville vedtage – jeg tror, det var fru Tove Lindbo Larsen, der sagde det. Vi skaffer nogle gode rammer omkring kirken, men forkyndelsen skal være bundet til evangeliet, og præsterne skal ikke behøve at spekulere på, om deres lønninger fra menighedsråd eller eventuelle andre nu skal sættes ned, fordi de holder en dårlig prædiken. Der kan være mange ting, der kommer ind dér. Så jeg synes, det er en god ting, vi har her, og jeg er ikke så sikker på, at vi skal røre ved det, selv om der kan være nogen debat omkring det.

Kristeligt Folkeparti går selvfølgelig ind i udvalgsbehandlingen og vil se på de ting, der foreligger, men jeg tror, at denne debat i dag vil være med til at fortælle os alle sammen, at vi faktisk har en folkekirke, som er rummelig, og hvor forkyndelsen kan lyde frit. Det er præsterne egen skyld, hvis de ikke forkynder evangeliet; de kan ikke påstå, at det er Folketinget eller andre, der hindrer dem i at forkynde evangeliet, som det står. Fra Kristeligt Folkepartis side er vi ikke indstillet på at ødelægge det forhold, men tværtimod skal vi styrke forholdet i den

danske folkekirke, sådan at evangeliet stadig væk kan lyde, som det nu skal i overensstemmelse med evangeliet.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Jeg synes ikke, den har været så skæv endda. Jeg vil også gerne sige tak til de ordførere, der på dette sene tidspunkt sammen med ministeren endnu holder ud.

Jeg vil godt til en start snakke om, at da biskop Herluf Eriksen i januar måned 1991 fremsatte forslaget om omfordeling af folkekirkens økonomiske grundlag, blev det faktisk, som jeg opfattede det, modtaget med stor åbenhed fra mange sider. I Sjællands Tidende fra den 21. januar stod følgende:

»Vi er i Kirkeministeriet klar over de lidt mærkelige opgavefordelinger, der har historiske grunde. En anden fordeling har ofte været oppe at vende, og jeg er sikker på, at det i løbet af kort tid vil blive realitetsbehandlet, siger Asger Jørgensen og tilføjer, at forudsætningen for, at vi kan få en ændring er, at Folketinget i en sådan beslutning kommer med en markant udtalelse om, at byrdefordelingen mellem stat og kirke vil være den samme.«

I Kristeligt Dagblad fra den 15. januar læser jeg følgende citat af Præsteforeningens formand, Kjeld Holm:

»Det drejer sig ikke om en lille fordelingsdetalje i forbindelse med folkekirkens økonomi, men om troværdighed. Er det rimeligt, at stat og hele folket er med til at bevare kirken som kulturminde og er med til at finansiere de servicemæssige opgaver, som kirken påtager sig fra civilregistrering til kirkegårde? Vi har her et udtryk for kreativitet, og med en moderat politisk vilje og ændring af økonomiloven står det i Folketingets og Torben Rechendorffs magt at ændre ordene til handling og virkelighed.«

I februar måned skrev formanden for Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer, Flemming Kramp, at »forslaget ligger i forlængelse af, hvad landsforeningens bestyrelse udtalte for et år siden, hvor vi tilbød at gå ind i en drøftelse af dette forhold, blot er Herluf Eriksens forslag mere konsekvent, end vi turde være sidste år.«

Jeg har taget disse tre citater frem for at sige, at med en så massiv opbakning fra ministeriel side og fra to formænd vovede vi så fra SF's si-